

ΑΝΔΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΘ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 224

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδα Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών άνταποκριτών, στέλλεται «η Έφημερις τών Παιδών» άνευ προπληρωμής.

» » » » Έξωτερικώς 2.

Έν δόξω Σταδίου άριθ. 39.

Είς τούς τάφους τών Μυκηνών άνεκαλύφθη μεταξύ δύο άλλων και ή προκειμένη προσωπίς, ήτις έ- χρησίμευε πρós προφύλαξιν τού προσώπου τού νεκρού. Είναι φύλλον λεπτού χρυσοῦ, πολὺ άτέχνως έξει- ρασμένον; έπειδή δέ εις όλας ταύτας τας προσωπίδας ο τύπος τού προσώ- που δέν είναι ο Έλληνικός τόν όποιον άπαντώμεν εις τας παραστάσεις τών θεών και ήρώων, υποτίθεται ότι έκαστος ήτο άπομίμησις τών χαρακτήρων τού νεκρού, τού όποιου τó πρόσωπον εκέκαστος άλλως έλει αι προσωπίδες θά ήσαν τού αύτου τύπου.

έλάμβανε τόν τύπον τών χαρακτή- ρων του. Τούτο όμως δέν έξηγεί την επί τής έξωτερικής έπιφανεί- ας έργασίαν, ώς λ. χ. τών όφρύων τού μύστακας κτλ.

Ευρέθη και τετάρτη χρυσή προ- σωπίς έν τή Ακροπόλει τών Μυ- κηνών, όχι όμως άνθρωπίνη, αλλά παριστάσα μορφήν λέοντος. Καί αύτη όμως φαίνεται ότι έκάλυπτε πρόσωπον άνθρώπινον.

Ότε ο Όμηρος, ότε οι μεταγεν- νέστεροι συγγραφείς αναφέρουν τήν συνήθειαν τού να καλύπτονται τó πρόσωπα τών νεκρών διά προσω- πίδων, αίτινες ήσαν άπομίμησις τών χαρακτήρων των. Είς δέ τούς Αί- γυπτιακούς τάφους ευρέθησαν ξύλι- να προσωπίδες καριστάνοσαι δια τόν αύτόν τύπον.

Τινές μάλιστα είναι τής γνώμης ότι ο χρυσός έτίθετο θερμός άκόμη και εδκαμπτος επί τού προσώπου τού νεκρού και διά τής πίεσεως

Χρυσή προσωπίς έκ Μυκηνών.

(Ιδε προηγούμενον φύλλον.)

Τά φαινόμενά πολλάκις άπατοῦν.

Τά άνθη έφειθόριζαν στόν κήπον μιάν ήμέρα,
Έλύγιζαν κ' έσειόντο κ' έστάλαζαν θροσγά.
Έχόνετο μωσχοβολά τριγύρω στόν άέρα,
Και σάν πνοή ήκούετο φίλη κρυφομιλιά,

Πρώτο τó ρόδο κ' άπαλό παρόσονον άρχίζει!
"Ταίρι δέν έχω στην όσμή, στό χρώμα, στην θωριά;
"Αλλ άν και ως βασίλισσαν ή φύοις με γνωρίζη,
"Αγάθλα είν' ο θρόνος μου, μού σχιζούν την καρδιά!"

Τό κρίνον άποκρίνεται σής φίλης του τόν πόνο;
"Θάρρος! γλυκερά μου άδελφή. Με βλέπει τó άγνό;
Τής μαύρης λάσπης γέννημα, τó μέτωπον σηκώνω,
Σάν χώνη άηλθίωτο πάντα στόν ούρανό!"

"Η δάφνη, ή έπαινετή, βαρειά άναστενάζει:
"Μή βλέπετε τó κάλλη μου τó ροδοφουτωτά,
Τήν πίκραν τής καρδίας μου κανείς δέν έξετάζει,
Φαρμακερά τά δάκρυα πού χώνω θολερά!"

Τό ταπεινό χαμόγηλο προβάλλει λυπημένα:
"Πρόβτυχον άνθος σάν έμε δίλοι περιφρονοῦν,
"Αλλά καλόν άντι κακού τοίς κάμνω, τó καύμένο,
Και πάντοτε μωσχοβολώ, όσάκις με πατοῦν."

Κ' ένψ τού κήπου ήκουα τόν στεναγμό κρυμμένη,
Τά άνθη παρομοίωσα με όντα λογικά.
"Ετσι άναστενάζομεν οι πλέον ζηλεμμένοι.
"Ετσι τής τύχης τά κακά ή άρετή νικά!"

«X λ δ η.»

«Ο ΠΑΤΗΡ ΜΑΣ»

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ κύριος Μαρκέτος ἰσθάνθη ἀλγαιὸν ῥίγος ἐν τῷ βλοῦ τοῦ σώματός του. Τώρα δὲν ἦτο πλέον πατὴρ οὐδένοσ! Ἐν τούτοις ἀπεκρίθη ἡσυχῶς.

«Ὁχι, παιδί μου, δὲν εἶμαι πατὴρ σου.

«Ἄχ... ἤλιπιζα, ὅτι εἰσθε «ὁ Πατὴρ μας», εἶπε τὸ παιδίον ἀναστενάζων βαθῶς. «Ἡ μητέρα μου παρήγγειλε νὰ λέγω κάθε πρωὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ νὰ τοῦ ζητῶ ἄρτον, καὶ πρὶν ἀποθάνῃ μου εἶπεν ὅτι αὐτὸς θὰ μου διδῇ πάντοτε· ἀλλὰ δὲν με ἀκούει» διότι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σᾶς δὲν μου δίδει ψωμί. Διὰ τοῦτο ἐσκεπτόμην ὅτι ἴσως εἰσθε εἰς «ὁ Πατὴρ μας» καὶ ἤθελα νὰ εἶπω τὸ «Πάτερ ἡμῶν» εἰς τὴν θύραν σας...»

Ἄκουσας τοὺς λόγους τούτους ὁ κύριος Μαρκέτος ἐνόησε διατὶ τὸ παιδίον τὸν ἔδλεπε πάντοτε μὲ ὕφος σεβασμοῦ, θαυμασμοῦ καὶ δειλίας.

Δὲν ἀπεκρίθη τίποτε εἰς τὸ πτωχὸν μικρὸν, ἀλλὰ λαβὼν τὴν χεῖρά του τὸ εἰσήγαγεν εἰς δωμάτιον θερμότατον ἐκ τοῦ λαμπροῦ πυρὸς τῆς ἐστίας, καὶ καθίσαν αὐτὸ τῷ εἶπε.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου, παιδί μου;

— ὦ! ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ! Ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν ὁ πατὴρ μου ἔζη, εἶχομεν ὠραίαν οἰκίαν μὲ κήπον, ἕσπερον ὁ πατὴρ μου ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ μου ἔκλαιε πολὺ, καὶ ἔλεγεν ὅτι πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν, διότι δὲν εἶχομεν ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ μείνωμεν ἐκεῖ. Τότε ἤλθομεν ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν. Ἀπὸ τότε ἔκλαιεν ἀκόμη περισσώτερον. Ἦτο πολὺ ἄσπρη καὶ ἔμεινε πολὺ εἰς τὸ κρεββάτι. Μίαν ἡμέρα μου εἶπεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν πατέρα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅτι «ὁ Πατὴρ μας» θὰ μὲ πάρῃ καὶ ἐμένα μίαν ἡμέραν διὰ νὰ τοὺς εὔρω πάλιν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν μου εἶπον ὅτι ἀπέθανεν! Ἦθελα νὰ μὲ πάρῃ τώρα «ὁ Πατὴρ μας», ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἰξεύρῃ ποῦ εἶμαι.»

Ὁ κ. Μαρκέτος, βαθῶς συγκινηθεὶς, συνέτριψε τὸ ὄφρανον νοερῶς εἰς τὸν Θεόν. Κατόπιν ὕπηγε νὰ φέρῃ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ κ. Μαρκέτου ἠκολούθησε τὸν σύζυγον τῆς εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ μικρὸς ἐπερίμενε. Τὸ πτωχὸν παιδίον καταβεδλημμένον ἐκ τῆς κουράσεως, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ δωματίου. Δάκρυα ἔρρευον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεαρᾶς γυναίκος, ὅτε τὸ εὔρεν οὕτω, καὶ στραφείσα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς τῷ εἶπε:

— Τί θὰ κάμωμεν; ποῦ θὰ κοιμηθῆ ἀπόψε;

— Τῷ ὄντι δὲν ἠξεύρω· δὲν θὰ ἔχῃ οἰκίαν, καὶ ἂν

τὸν ἐκβάλωμεν εἰς τοὺς δρόμους μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν θὰ παγώσῃ ἕως αὔριον.

— Νὰ τὸ ἐκβάλωμεν! Δὲν εἶναι δυνατόν... Θέλεις νὰ κοιμηθῆ ἀπόψε ἐδῶ; Ἐχθμεν θέσιν, ἄς τὸ κάμωμεν δι' ἐνθύμησιν τοῦ Βερτράνδου μας!

— Καὶ δι' ἀγάπην του, δὲν εἶναι ἐτσι; ἀγάπητή μου·

— Ναι! κάμε ὅπως θέλεις.

Ἡ κ. Μαρκέτου ἐφώνασε τὴν ὀπηρετρίαν τῆς διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐτοιμάσῃ κλίνην διὰ τὸν μικρὸν ξένον.

Ἀφοῦ τὴν ἠτοίμασεν, ἐπλησίασε τὸ κοιμώμενον παιδίον καὶ τὸ ἠσπασθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ἀίσθανδὲν τὴν θωπιείαν ταύτην, αὐτὸ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν προσέδλεψε μὲ ἐμπιστοσύνην.

Ἄφησε καὶ τὸ ἐσηκώσεν, τὸ ἐνίψαν καὶ τὸ ἐξέδυσεν ὡς ἂν γνωστῇ χεῖρ τῷ ἔκαμνε συνήθη ὑπηρεσίαν.

Κατόπιν ἡ κ. Μαρκέτου, ἀφοῦ τῷ ἔδωκε ἕν ζεστόν νὰ πῆ τὸ ἔθεσεν εἰς τὴν κλίνην καὶ πρὶν ἀπομακρυνθῆ τῷ εἶπε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου;

— Κανεὶς δὲν μὲ ὀνομάζει, ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ἡ μητέρα μου.

Ἄλλὰ πῶς σὲ ἔλεγεν αὐτῆ;

— Βερτράνδον.

Τόσον μόνον! ἀλλ' ἦτο ἀρκετόν! Πόσον τὸ ὄνομα τοῦτο συνέσφιγξε τὴν καρδίαν τῶν δυστυχῶν γονέων, ἀφίνω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ φαντασθῶσι. Παρὰ δὲν ἐξίσταται σύμπτωσις! Διότι τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶναι κοινόν. Μόλα ταῦτα ἡ κ. Μαρκέτου ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ ἕως οὗτο παρέδωκε τὸ παιδίον εἰς τὰς φροντίδας τῆς ὀπηρετρίας, κατόπιν ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἄφησε νὰ βρούσων ἐλευθέρως τὰ δάκρυά τῆς.

Τὴν πρωτὴν ἠγέρθη ἄργά, ἀλλ' ἦτο παρηγορημένη, καὶ τὰ βήματά τῆς, ὡς ἐξ ἐνστάκτου, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἀνεπαύετο τὸ μικρὸν παιδίον. Ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ὑπάγει ἐκεῖ πρὸ αὐτῆς, καὶ οἱ δύο ἔδλεπον σιωπηλῶς τὸν ἀπροσδόκητον τοῦτον μικρὸν ξένον. Ἀρκετὴν ὥραν δὲν ἐπρόφερον λέξιν τέλος ἡ κ. Μαρκέτου, πλησιασάσα εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἐρῆκε, τοῦτο μοι ὀπνευμίζει τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου τοῦ Βερτράνδου μας. Τὴν ἐνθυμείσαι;

— Ἄν τὴν ἐνθυμοῦμαι! ὦ! τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ.

— Ναι, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, πρὶν ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὸ μαγαζί, καὶ ἐδρόσιζα τὰ φλογισμένα χεῖλη του καὶ ἔδρεχα τὸ θερμόν του μέτωπον, ἐκεῖνος μοὶ ὤμειλε μὲ χαρὰν περὶ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὅποιαν θὰ εἶχεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐζήτη νὰ μὲ παρηγορήσῃ μὲ

χιλίας θωπείας. Ἦναγκάσθην νὰ ἐξέλθω μίαν στιγμὴν, καὶ θίαν ἐπανήλθον, δὲν μὲ παρετήρησεν· ἀλλὰ δὲν θὰ ληθμονήσω ποτὲ τὸ θέμα τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου· εἶχε τὰς χεῖράς του ἠνωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του κλειστούς, καὶ τὸν ἤκουσα νὰ λέγει μετὰ θερμότητος·

«Θεὸς μου! σὲ παρακαλῶ ἐλόγησε τοὺς ἀγαπητοὺς μου γονεῖς* παρηγόρησέ τους, καὶ στείλέ τους ἄλλον Βερτράνδον, διὰ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ ὡς θὰ τοὺς ἀγαπῶσα ἐγώ.»

— Ἐσκέφθην τότε ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εἰσῆκουε τὸ τέκνον μας δι' ἄλλου τρόπου, ἀλλ' . . . ἴσως εἶναι ἐδῶ ἡ ἀπόκρισις εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ θησαυροῦ μας. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ δεχθῶμεν τὸ ὄρφανόν τοῦτο ὡς τέκνον μας.

— Φιλτάτη μου, θέλεις τῶ ὄντι νὰ ἀναλάβῃς τὴν φροντίδα ν' ἀναδρέψῃς ξένον παιδίον; εἶπε βραδέως ὁ κύριος Μαρκέτος.

— Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ κάμω ἕτι δύναμαι διὰ νὰ γείνω καλὴ μήτηρ εἰς αὐτὸ, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

Καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐτακτοποιήθη οὕτως. Οἱ εὐσεβεῖς σύζυγοι ἐγονοπέτησαν τότε πλησίον τοῦ κοιμημένου παιδίου, καὶ ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγίαν του ἐδολογίαν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς των.

Δὲν ἔχομεν πλέον πολλὰ πράγματα νὰ διηγηθῶμεν περὶ τοῦ Ἰερτράνδου, τώρα ὅπου εἶναι εὐτοχῆς, ὅπου ἤρρεν ὄχι μόνον «τὸν Πατέρα μας, ὅστις εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς», ἀλλὰ καὶ φιλοστόργους γονεῖς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄς ρίψωμεν ἀκόμη ἓν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε ἀποκατέστη πλέον εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν.

Ἦτο ἑσπέρα, ἐκάθητο ἐπὶ σακυνίου παρὰ τοὺς πόδας τῆς θετῆς του μητρός, ἐνῶ ὁ κ. Μαρκέτος ἐθώπευε φιλοστόργως τὴν κεφαλὴν του.

Μέχρι σήμερον οἱ θεοὶ του γονεῖς, δὲν τῶ εἶχον ὁμιλήσει περὶ τῆς μεγάλης θλίψεώς των, διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βερτράνδου των, ὅστις δὲν ἦτο πλέον μετ' αὐτῶν, διότι ὁ Θεὸς τὸν εἶχε λάβῃ· ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας ἐκαίνο τῶ διηγήθησαν τὰ πάντα, καὶ ὕστερον ὁ κ. Μαρκέτος προσέθεσεν·

— Ναι, ἀγαπητέ μου, πρέπει νὰ μᾶς ἀγαπᾷς πολὺ, διότι ἐπιδομοῦμεν ν' ἀνικαταστήσῃς σὺ τὸν προσφιλέστατόν μας Βερτράνδον, ὅστις ἦτο περίπου τῆς ἡλικίας σου. Θέλεις;

— Ὁ, ναι, βεβαίωτατα. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι τώρα ὁ μικρός σας Βερτράνδος;

«Ἐκ τὸν οὐρανὸν», εἶπεν ἡ κ. Μαρκέτου.

Τὸ παιδίον ἐσκέφθη στιγμὰς τινάς, ὕστερον ὕψωσε τοὺς ἀραιούς μέλανας ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπε·

— Νομίζετε, ὅτι «ὁ Πατὴρ μας ἐν τοῖς οὐρανοῖς» θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου νὰ φροντίζουσι δι' αὐτὸν, ὅπως σεῖς φροντίζετε δι' ἐμέ; Ἢ τοῦ τὸ ζήτησα ἀπόψε εἰς τὴν προσευχὴν μου.»

ΤΕΛΟΣ.

«Δέσποινα Χονδροπόδη»

ΥΜΝΟΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ὁ χριστιανῶν παιῖτα
ὡς μικρὰ, ἀγνά στρουθία,
ἐν εὐγνωμονίᾳ καρδίᾳ
ἐυλογῶμεν τὸν Χριστόν.

Μὲ ψυχὴν ἐνθουσιῶσαν,
μὲ εὐγνωμοσύνης γλώσσαν
καὶ μὲ ὄψιν μηδευῶσαν
ἐυλογοῦμεν σε, Χριστέ.

Σὲ ὁ ἄνω κόσμος χαίρων
καὶ τὰ ὕψη τῶν ἀθέρων
καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀστέρων,
Σὲ τὸ πᾶν ὕμνει, Χριστέ.

Σὲ ὄντοποιὸς τῶν ὄντων,
Σὲ ζωοποιὸς τῶν ζώντων
καὶ σὲ φέγγος τῶν βλεπόντων,
Σὲ τὸ πᾶν ὕμνει, Χριστέ.

Σὲ, ὦ Κύριε κυρία, ὅστις
ἐγαίνεις παιδίον
πρὸς παιδεῖαν τῶν νηπίων,
Σὲ δοξάζομεν, Χριστέ.

Σὲ μὲ τὰ διδάγματά σου
καὶ μὲ τὰ μυστήριά σου
μύρμασσαν τὰ νηπία σου
τὰ ὑμνοῦντά Σε, Χριστέ.

Κ. Δ. (Ἐκ τοῦ Λόγου.)

Γάιος Μούκιος ὁ Σκαιόχειρ.

Ἵσσοι διήλθετε τὴν Ρωμαϊκὴν Ἱστορίαν θὰ ἐνθυμήσθε βεβαίως τὴν πρᾶξιν τοῦ Γαίου Μουκίου, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε τὸ ὄνομα «ἀριστερόχειρ» ἢ «σκαιόχειρ.» Χάριν τῶν μὴ γνωριζόντων τὴν Ἱστορίαν αὐτοῦ λέγομεν, ὅτι καθ' ὃν καιρὸν οἱ Ἑτροῦσσοι ἐπολιώρκειον τὴν Ῥώμην πολλοὶ Ῥωμαῖοὶ διεκρίθησαν διὰ διαφόρων ἡρωικῶν πράξεων, μεταξύ δὲ καὶ ἄλλων ἦτο ὁ Μούκιος, ὅστις λαβὼν τὴν ἀδειαν τῆς Συγκλήτου μετημφισέθη ὡς Ἑτροῦσσος καὶ διαβάς τὸν Ἰβερὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μιγείς μὲ τοὺς στρατιώτας ἐφθασεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως ἀπαρτήρητος. Τότε σύρας τὸ εἶφος

του ὤρμησαν ἐπὶ ἐνδὸς ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐξέλαθεν ὡς τὸν βασιλέα, καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Πρὶν ὁμως δυνθῆ νὰ φύγη συνελήφθη καὶ ἐσύρθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅστις τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο καὶ τί ἤθελεν. «Ὁ Μούκις ἀπεκρίθη:

«Ὀνομάζομαι Γάιος Μούκιος, εἰμι δὲ Ῥωμαῖος πολίτης. Ἦλθον ἐδῶ ἵνα φονεύσω ἐχθρόν τινα, καὶ γνωρίζω καλῶς ὅτι μέλλω νὰ ὑποφέρω διὰ τὴν πράξιν μου. Ἀλλὰ σὲ προτρέπω, βασιλεῦ, νὰ προσέχης, διότι δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τοὺς Ῥωμαίους εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης, ἀλλὰ μὲ ἡμᾶς τοὺς νέους πρόσωπον πρὸς πρόσωπον!»

«Ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς ἠπειλήσε τὸν Μούκιον ὅτι ἢ

βασιλέως εἶπεν:

«Ἄφοῦ, βασιλεῦ, σέβῃσαι τόσον τὴν ἀνδρείαν, ἐγὼ θὰ σοὶ εἶπω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὄλα τὰ βασίνα τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὰ χεῖρά μου. Μάθε, οἱ τριακόσιοι νέοι Ῥωμαῖοι ὠρκίσθησαν νὰ σὲ φονεύωσιν, εἰς ἐμὲ δὲ ἔπεσαν ὁ κληρὸς, ἵνα πρῶτος τὸ ἐπιχειρήσω, οἱ δὲ λοιποὶ κατὰ σειρὰν θὰ πράξωσι τὸ αὐτό. Χαίρω, ἐν τούτοις, ὅτι δὲν σὲ ἐφόνευσαν διότι θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἦσαι φίλος τῶν Ῥωμαίων μᾶλλον ἢ ἐχθρὸς των.»

Οἱ λόγοι τοῦ Μουκίου ἔκαμον τῶσιν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ βασιλέως Πορσένα, ὥστε ἔπαμψεν πρέσβεις εἰς τὴν Ῥώμην νὰ ζητήσῃ εἰρήνην.

Γάιος Μούκιος ἡ Ἀριστερόχειρ.

θελῶ τὸν καύσει ζῶντα ἐάν, δὲν ἐξηγεῖτο καθαρώτερον, καὶ ὅπως τὸν τρομακτῆ προσέταξε νὰ ἀναφθῆ πῦρ ἐνώπιόν του.

Ἄλλ' ὁ νέος βλέψας περιφρονητικῶς εἰς τὸν βασιλέα ἐκέτεινε τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς φλόγας, ἕωσ' ὡς κατεκάη, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ δεῖξῃ διὰ κραυγῆς ἢ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του ὅτι χεσθάνετο τὸν ἐλάχιστον πόνον!

Ὁ βασιλεὺς τὸν παρετήρει ἔκθαμβος. Ἐπὶ τέλους ὁμως εἶπεν:

«Ἰπαγε! εἶσαι ἐλεύθερος! Ἐάν ἦσο ἐκ τῶν ἡμετέρων θὰ σοὶ ἔλεγον, Ἔσο πάντοτε τόσον γενναῖος ὅσον ἐδείχθης τώρα. Ἀλλὰ τώρα ἴπαγε! Εἶσαι ἐλεύθερος!»

Τότε καὶ ὁ Μούκιος συγκινηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὡς τεκμήριον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μούκιον, τῷ ἐδώρησαν καλὰ κτήματα ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὁχθῆς τοῦ Τιβέρεως.

— — —

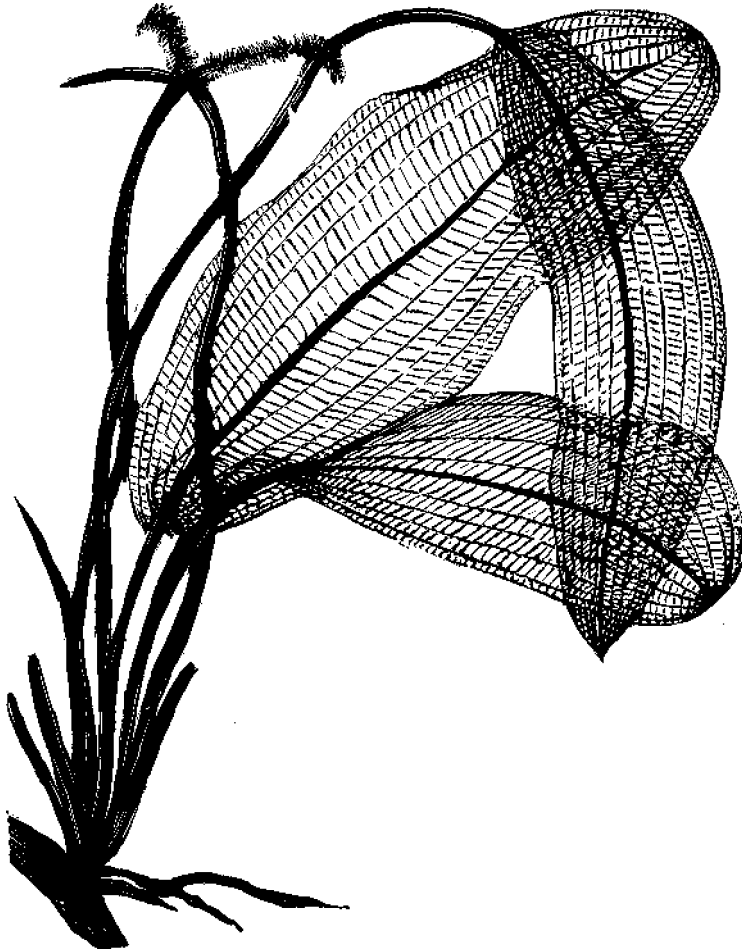
* Ἡ γηραιοτάτη ροδὴ τοῦ κόσμου ἔχει ἡλικίαν 1000 ἐτῶν. Εὐρίσκειται εἰς Χιλδεσγάιμ τῆς Γερμανίας, εἰς τὴν περιβολὸν ναοῦ κτισθέντος ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Εὐσεβοῦς περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 9του αἰῶνος, εἶναι δὲ ἀκραιολάτη καὶ ἀνθεὶ κατ' ἔτος ἀφθόνως. Πέριον τὸν χειμῶνα ἐφαίνεται πάσχουσα, ὅθεν συνεκάλεσαν τοὺς διασημοτέρους κηπουροὺς ἀπὸ πᾶν μέρος τῆς Εὐρώπης ὅπως συσσεφθῶσι πῶς νὰ τὴν σώσουν. Ἡ συνδιάσκεψις ἦτον ἀφέλμος, διότι ἡ ροδὴ ὑποβλήθεισα εἰς θεραπείαν ἀνέλαθεν. Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος εὐρίσκειται κλήμα τῆς αὐτῆς περίπου ἡλικίας, τοῦ ὅπου οὐ αἰ ρίζαι κατέρχονται εἰς τὰ ὑπόγεια καὶ τὰς κρύπτας τῆς ἐκκλησίας, οἱ δὲ κλάδοι σκεπάζουν ὀλόκληρον πλευρὰν αὐτῆς.

**Τὸ τριχαπιόφυλλον τῆς νήσου
Μαδαγασκάρ.**

Τὰ ὠραία δικτυωτὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔχετε ἐνώπιόν σας, ἀνήκουν εἰς τὸ ὑδροβίον γεώμηλον τῆς Μαδαγασκάρ, φούμενον ἐντὸς τῶν ποταμῶν εἰς τὰ πλεόν ἀπόκεντρα δάση τῆς εὐφόρου ταύτης νήσου. Ἡ ὁμοιότης τῶν φύλλων τε πρὸς τὰ τρίχαπτα (δαντέλλαν) ἀπέκτησαν δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα Τριχαπιόφυλλον. Τὸ θέαμα τοῦ

τὰ φύλλα ἐκ τοῦ ὕδατος παρατηροῦνται μικρότατα πομφόλυγες ἐπικολημέναι εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειάν των, τόσον λαμπραὶ καὶ καθαραὶ, ὥστε φαίνονται ἀδάμαντες ἔρραμμένοι ἐπὶ ποικιλοχρῶν τριχάπτων αἱ πομφόλυγες αὗται σχηματίζονται διὰ τῆς ἀδύλου διαπνοῆς τοῦ φυτοῦ.

Ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ ὁμοιάζει τὸ ζιγγίβερι καὶ τρώγεται.

Τὸ τριχαπιόφυλλον τῆς Μαδαγασκάρ.

φυτοῦ ὑπὸ τὰ κρυστάλλινα ὕδατα ὀρενοῦ ρεύματος εἶναι ἐξάισιον. Ἀπὸ ἐκάστην ρίζαν ἀνέρχονται δεκάδες λεπτῶν νημάτων, εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὁποίων ταλαντεύονται τὰ ὠραία δικτυωτὰ φύλλα, ἐνίοτε 12 δακτύλων τὸ μῆκος, καὶ παντὸς χρώματος, — πράσινα, κίτρινα, ἐλαιόχροα, κασιανᾶ, τὰ νεώτερα ἀνοικτότερα τῶν παλαιότερων, ὅλα δὲ στίλβοντα ὡς συρματόπλεγμα χρυσοῦν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἄρα ἀποσυρθῶσιν

Η ΟΔΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ,

(Ἐκ τοῦ Καλλιμαθῆ.)

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐίχον συμφωνήσει νὰ ἔλθῃ ὁ θεῖος Ἰωάννης νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ἑρρίκον εἰς τὸ σχολεῖον· ἀκριβῶς λοιπὸν εἰς τὴν προσδιορισμένην ὥραν, ὁ θεῖος μὲ ὄλγην τὴν ἀκρίβειαν στρατιωτικοῦ, παρουσιάζεται, εὐθυμος, μὲ

καλήν διάθεσιν διὰ τὸ ταξείδιον, καὶ σφυρίζων σιγὰ σιγὰ τὸν προσφιλή του σκοπόν, ζητῶν συγχρόνως συγνώμην ἀπὸ τὰς κυρίας διὰ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν τῶν στρατοπέδων.

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἑρρίκου ἦτο ὠχρὰ ὡς τὸ κρίνον· τὸ αἷμά της εἶχεν ἀποσπῆθῃ ὄλον εἰς τὴν καρδίαν της. Δὲν ἔλεγε τίποτε εἰς τὸν Ἑρρίκον, ἀλλὰ τὸν ἐφίλει, καὶ τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καθεκαστὴν σιγῆν. Ἡ οἰκονόμος Ἄννα κατέβη μὲ τὰς ἀγκάλας της πλήρεις δαμάτων, καὶ πρὸς παρηγορίαν τοῦ Ἑρρίκου τοῦ ἐπιθύρῃσεν ὅτι θὰ εὑρίσκει κάτι τι νόστιμον ὅταν τὰ ἔνοιγε. Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη ἀκάθητο ἀναυδος εἰς μίαν γωνίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν παιγνιδίων της. Ὁ θεὸς Ἰωάννης προσεπάθει νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἐπαινῶν τὸ ταξείδιον, τὸ σχολαῖον, καὶ τὰ προτερήματα τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐν γένει.

Ἐπὶ τέλους ἀπεχωρίσθησαν. Τὸ ταξείδιον δὲν ἦτο μακρὸν. Ὁ θεὸς Ἰωάννης ἦτο εἰς ἄκρον περιποιητικὸς καὶ ἔκαμνεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ φαιδρῶν τὸν ἀνεψιὸν του. Ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ ὁ θεὸς παρέδωκε τὸν Ἑρρίκον εἰς τὸν διευθυντὴν, τοῦ ἐσφιγγε τὰς χεῖρας μὲ στοργὴν, ἐστρεφάδα ἄκρα τοῦ μυστακῆς του μὲ ἀσυνήθη ζωηρότητα, ἀπέμαζε χρυσίως ἐν δάκρυ καὶ ἀνεχώρησε, σφυρίζων πολὺ ταχέως τὴν προσφιλή του σκοπόν.

Τὸ ἐκπαιδευτήριον ἦτο πολὺ μέγα. Ἡ οἰκία περιεῖχε μακρὰς αἰθῶσας, περικυκλωμένας ὑπὸ αὐρουχῶρων αὐλῶν καὶ ὠραίου κήπου, διασταυρουμένου ὑπὸ ἀναδενδράδιων καστανεῶν. Αἰφνης, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἐβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς, ἤκουσε βοὴν ὑπόκωφον, ὡς τὸν μοκνηδὸν τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· ἡ δὲ βοή, μεμακρυσμένη κατ' ἀρχάς, ἐκλήσιαζεν ὀλονὲν, ἕωσθ' διεκρίνοντο αἱ νεαραὶ φωναὶ διακοσιῶν περίπου παιδῶν, ὅστινες διεχύθησαν εἰς τὰς ἀλάς, τρέχοντες, πηδῶντες, φωνάζοντες, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ γαμίζοντες πᾶσαν γωνίαν κενήν.

Ὡς φαίνεται, εἶχον εἰδῆσθαι τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἑρρίκου, διότι παρευθὺς τὰ βλέμματά των ὀφώθησαν πρὸς τὰ παράθυρα ὡς νὰ ἐζήτουν τι. Ἄμματα τὸν διέκριναν ἐκεῖ ἠκούσθη νέα ἐκρηξίς, — ἐκφωνήσεις, μορφασμοί, νεύματα καὶ καυχασμοὶ ἐχαιρέτισαν τὸν νέον μαθητὴν, ὅστις ἐδειλάσεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶσων ζωηρῶν καὶ ἀστραπτόντων ὀφθαλμῶν, καὶ ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶσων ἠχηρῶν καὶ εὐθύμων φωνῶν.

Τότε καὶ ὁ ἐπιμελητὴς ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ διὰ νεομάτων προσεκάλεσε τὸν Ἑρρίκον νὰ κατὰ τὴν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν νέων του

συντρόφων. Ἄμματα δὲ κατέβη τὸν ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν συνέστησεν εἰς τινὰς τῶν μαθητῶν, ἐκφράζων τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐγίνοντο ἐντὸς ὀλίγου καλοὶ φίλοι.

Ἡ γνωριμία συνάπτεται εὐκόλως μεταξὺ μαθητῶν, ἡ δὲ εἰσοδος αὐτῆ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν συνομηλίκων του θὰ ἦτο ἀνάμνησις εὐχάριστος εἰς τὸν Ἑρρίκον, ἐὰν μὴ κρυφία φωνὴ ἐν τῇ καρδίᾳ του δὲν τῷ ἔλεγεν ἀκαταπαύστως:

«Ἄν ἤξευρον τὰ παιδιά αὐτὰ τι ἔκαμες, ὅτι εἰσακόλοιο φίλος, νομίζεις ὅτι θὰ σὲ ὑπεδέχοντο τὸσον ἐγκαρδίως; Ἔσο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπλησίαζον!» Οὕτω λοιπὸν καὶ πάλιν ἐνόησεν ὁ δυστυχὴς ὅτι δπου καὶ ἂν ὑπάγῃ ὁ ἔνοχος, ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως τὸν παρακολουθεῖ παντοῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἀφοῦ ἡ ἔσυχία διεδέχθη τὸν θόρυβον τῆς ἡμέρας, ὁ Ἑρρίκος εὐρέθη ὁ μόνος ἄγρυνος εἰς ὅσον τῶν ἀκέραντων κοιτῶνα, ὅσων ἔσθαι νεαραὶ κεφαλαὶ ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν λευκῶν των προσκεφαλαίων. Δὲν ἔχθάνθη καμμίαν ἀνακούφισιν τοῦ βάρους τῆς καρδίας του· δὲν ὑπέβρεν ὀλιγώτερον ἐκεῖ ἐν τῇ μέσῳ τῶσων κλινῶν, παρ' ὅσον ὑπέβρεν εἰς τὴν μικρὰν του λευκὴν κλινὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Πλησίον τῆς ἦτο ἡ κλινὴ ἐνός μικροῦ, τὸσον εὐθύμου καὶ φαιδρῶ, ὥστε καὶ εἰς τὸν ὕπνον του ἀκόμη ἐφλυάρει καὶ ἐτέλα· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούοντο ἀπὸ τὸ ἡμιάνοικτον στόμα του μικροὶ καυχασμοί, αἱ δὲ μικραὶ του χεῖρες ἐκινούοντο ζωηρῶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς νὰ ἐχειροκρότουσαν κανὲν παιγνίδιον, ἢ ἄλλο ἐπεισόδιον τῶν ἀνεύρων του, τὸ ὅποιον τὸν εὐχαρίστει ὑπερβολικὰ. Ὁ Ἑρρίκος ἐκάθησε πολλὴν ὥραν, παρατηρῶν τὸν μικρὸν τοῦτον σύντροφόν του, ὅστις εἶχε τὸσον ἐλαφρὰν καρδίαν, καὶ ἐσκέφθη ὅτι θὰ εἶδιδε προθύμως ὀλην τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν ἂν ἠδύνατο νὰ ἔχη, καὶ ἐπὶ μίαν μόνην νύκτα, τὸσον χαροποιὸν καὶ εὐχάριστον ὕπνον (ἀκολουθεῖ.)

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔπαυσε νὰ χιονίζῃ, καὶ ὁ πάππος ἐξῆλθε μὲ τὸ μέγαν πτωαρί καὶ ἦνοιξε δρόμον εἰς τὴν χιόνα τριγύρω τῆς καλύβης, ὥστε καὶ τὰ παράθυρα καὶ ἡ θύρα ἦσαν ἐλεύθερα πλέον.

Τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ἡ Χαῖδη καὶ ὁ πάππος ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι, ἤκουσαν θόρυβον εἰς τὴν θύραν ὡς νὰ τὴν ἐσπρωγνε καὶ ἐκλώτσα κάποιος μὲ ὄρμη. Αἰφνης ἦνοιξε, καὶ ποῖον νὰ ἴδουν; Τὸν Πέτρον, ὅστις εἶχε κάμει ὄλον αὐτὸν τὸν θόρυβον διὰ νὰ φύγουν

τά χιόνια ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του, διότι ὄχι μόνον οἱ πόδες του, ἀλλ' ὅλον του τὸ σῶμα ἦτο μία μάζα χιόνι, τὸ ὁποῖον εἶχε κολλήσει καὶ παγώσει ἐπάνω του, ἐνῶ διέβαινε τὰς ὑψηλὰς χιονοστιβάδας. Μ' ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας ὁμοῦς εἶχε φθάσει γενναίως εἰς τὴν καλύβην.

— «Καλημέρα σας», εἶπε καὶ ἐπλησίασεν ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὴν φωτιάν. Οὔτε λέξιν εἶπε περισσώτερον ἀλλ' ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐφαίνατο ὅτι ἦτον εὐχαριστημένος νὰ ἐπανῶν τούτους φίλους π. «Ἡ Χαϊδὴ τὸν ἀκούταζε μὲ περιέργειαν, διότι τὰ χιόνια ἤρχιζον νὰ λιώνουν ἀπ' ἐπάνω του καὶ ἔτρεχον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του, ὥστε ὁμοίαιζε καταρράκτην μᾶλλον παρὰ τὸν Πέτρον.

— «Ἐ! στρατηγέ; Πῶς περνᾷς τώρα;» ἠρώτησεν ὁ πάππος. «Τώρα ὅπου δὲν ἔχεις στρατὸν ἀναγκάζεσαι βέβαια νὰ δαγκᾷς τὸ πετροκόνδυλόν σου.»

— «Διατὶ ἀναγκάζεσαι νὰ δαγκᾷς τὸ πετροκόνδυλόν σου;» ἠρώτησε περιέργως ἡ Χαϊδὴ.

— «Διότι, βλέπεις, πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, τὸν χσιμῶνα. Ἐκεῖ μανθάνουν νὰ ἀναγιώσκουν καὶ νὰ γράφουν — πράγμα δύσκολον, τὸ ὁποῖον κάπως διευκολύνεται ὅταν δαγκᾷς κανεὶς τὸ κονδύλι του! Δὲν εἶναι ἔτσι; Τί λέγεις, στρατηγέ;»

«Ναί, εἶναι ἀλήθεια», εἶπεν ὁ Πέτρος.

Ἡ Χαϊδὴ εἶχε μεγάλην περιέργειαν νὰ ἀκούσῃ περισσώτερα περὶ τοῦ σχολείου, τί κάμνουν ἐκεῖ, τί μανθάνουν, καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἔκαμνε τόσας ἐρωτήσεις ὥστε ὁ Πέτρος ἐξελίσθη προσπαθῶν νὰ εὕρῃ καταλλήλους ἀποκρίσεις, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐστέγνωσαν τὰ ἐνδύματά του. Ὁ πάππος ἤκουε τὴν ονομασίαν χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος; ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αἱ ἄκραι τοῦ μύστακος τοῦ ἐκινουῦντο ὡς νὰ εἶχε διαθέσει νὰ γελάσῃ. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ παρήλθον ἀρκεταὶ ὥραι, ὁ πάππος ἐσηκώθη.

«Τώρα, στρατηγέ, θὰ αἰσθάνεσαι βέβαια ἀνάγκην τροφῆς μετὰ τοὺς κόπους σου» καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον καὶ ἤρchiσε νὰ ἐκβάλῃ τὰ χρειάζομενα διὰ τὸν δαίπνον.

Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἐστατικός ὅταν εἶδε χονδρὸν τεμάχιον κραιπνοῦ κρέατος; τὸ ὁποῖον ἔθεσε εἰς τὸ πινάκιον τοῦ ὁ πάππος. Δὲν ἐνθουσιάζετο ποτὲ τοῦ νὰ ἐκ-

θῆσεν εἰς τόσον εὐχάριστον τραπέζιν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐχορταίσθησαν ὅλοι, τὸ καλὸν δαίπνον ἐτελείωσε, καὶ ὁ Πέτρος ἤτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ, διότι ἤρchiσε νὰ νυκτώσῃ.

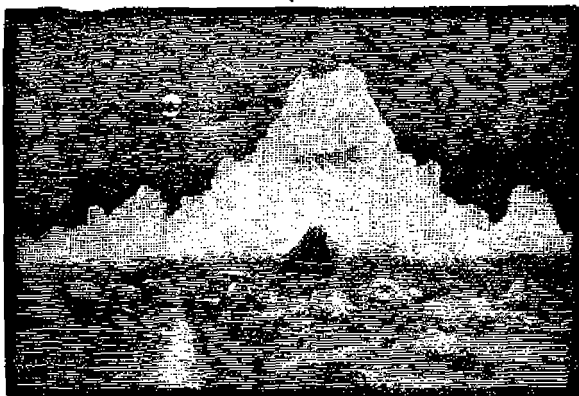
Εἶπε λοιπὸν τὴν Καληνύκτα, καὶ τὸ «Ὁ Θεὸς νὰ σᾷ εὐλογησῇ» διότι ἔτσι συνειθίζεται εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ ἦτο ἤδη εἰς τὴν θύραν ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἐνθουσιάζετο καὶ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν Χαϊδὴν καὶ τὸν πάππον τῆς.

«Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, σήμερον ὁκτώ θὰ ἔλθω πάλιν. Καὶ σὺ Χαϊδὴ νὰ ἔλθῃς; νὰ ἴδῃς τὴν γιὰ γρά μου. Ἐστὶ μοῦ παρήγγειλε νὰ σου εἰπῶ.»

(Ἀπολοῦθεϊ)

Ἰκθῦνός ἐντὸς πάγου.

Τὸ κῆτος, τὸ ὁποῖον βλέπατε περιχλεισμένον ἐντὸς

Ἰκθῦνός πεπηγός.

τοῦ πελωρίου ἐκεῖνου ὄχι μόνον ἦτο ἐν τῶν μεγαλειότερων κητῶν τὰ ὁποῖα ἐθεάθησαν ποτὲ εἰς τὰς πολικάς θαλάσσας, καὶ μάλιστα ἐν τῶν μεγαλειότερων ζώων τοῦ κόσμου, ἔχον μῆκος περίπου 100 ποδ. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἄπυρον, πῶς εὐρέθη ἐντὸς τόσον σκληρᾶς καὶ παχέως μάζης πάγου· ὁ πλάιρχος ὁμοῦς, ὅστις τὸ εἶδεν, ἐξηγεῖ τὸ πρᾶγμα

ὕποθέτων, ὅτι κόμμα τι τὸ ἔρριψε κατὰ πρῶτον ἐπ' ἑνὸς τῶν παχέων ἐκεῖνων στρωμάτων πάγου, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται παρὰ τὰς ὑψηλὰς ἀκτὰς τῶν ἀρκτικῶν νήσων. Ὁλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἡ χιὼν συσπυρμένη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τηκομένη μετεβάλλετο εἰς καθαρὸν πάγον ἐως οὗ τὸ βάρος τοῦ ὄγκου ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐπιπέδον καὶ τὸν ἔφερεν ἔξω πρὸς τὰ πλέον ἀπροφύλακτα μέρη τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου ἤθεσαν ὅλον ἢ ἐπ' αὐτοῦ σχηματιζομένη μάζα πάγου, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ βάρους τοῦ ἀνστράφη, ὥστε τὸ πρᾶγμα βυθισμένον εἰς τὴν θάλασσαν μέρος, ἐξείχε, τὸ δὲ κῆτος ἐκεῖτο ἀνάσκελα. Τὸ ὕψος τοῦ πάγου ἀνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἦτο 300 ποδῶν, ἐπειδὴ δὲ μόνον τὸ δέκατον τῆς ὅλης μάζης ἐξείχε πάντοτε τοῦ ὕδατος τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ πάγου, τὸ βυθισμένον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν θὰ εἶχε 2.700 ποδῶν ὕψος!

Τὸ συμβάν τοῦτο δὲν εἶναι μοναδικόν. Ἀγγλοναυτικοὶ εἶδον ἄρκτους καὶ βράχους τοιοῦτοτρόπως ἐμπεπηγμένους εἰς τοὺς πλέοντας πάγους ὡν βορείων ὁδῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

—«Ο νέος αυτοκράτωρ τῆς Κίνας εἶναι παιδάριον, μόλις 15 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, κατὰ παράδοξον ὁμοῦ Κινεζικῆν συνήθειαν θεωρεῖται δεκαεπτὰ ἐτῶν, ζῶντι, λέγουν, «Ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ τὸν ἐλοπήθησαν διὲ ἐγενῆεν αυτοκράτωρ τὸσον μικρὸς, καὶ τοῦ ἐχάρισαν ἕκαστος ἀπὸ ἓν ἔτος!»

—Τὸ Ἰρκοῦσα εἶναι πόλις τῆς Κεντρίας Σιθηνίας, ὅπου τὸ ψυχὸς εἶναι πολὺ ὀρεμῶν τὸν χειμῶνα. Ἡ ἀγορὰ τότε παρουσιάζει περίεργον θέαμα, διότι ὅλα τὰ τρόφιμα εἶναι παγωμένα. Ἐκεῖ βλέπει τις τὰ φάρια ἐστιασμένα κατὰ σειρὰς ὡς νὰ ἦσαν ζῦλα, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ διάφορα εἶδη κρέατος. Αἱ ὄρνιθες, οἱ χοῖροι, τὰ πρόβατα, οἱ βόες, στέκουν ὄρθιαι ἐπὶ τῶν ἀκάμπτων μελῶν των, ὥστε φαίνονται σχεδὸν ζωντανοί. Τὸ περιεργότατον ὁμοῦ εἶναι ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ ρευστὰ εἶναι πεπηγμένα καὶ στερεὰ, καὶ πωλοῦνται εἰς τεμάχια. Τὸ γάλα πωλεῖται εἰς τετραγωνικοὺς ὄγκους, ἐκ τοῦ μέσου τῶν ὁποίων ἐξέχει ζῦλον ἢ σπάγγος, πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅστις τὸ κρατεῖ ἐκεῖθεν καὶ τὸ φέρει εἰς τὴν οἰκίαν του.

—Οἱ μεγάλοι καὶ διδάσμοι ἄνδρες τοῦ κόσμου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὤφειλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ χαρακτήρος των εἰς τὸ παραδειγμα καὶ τὰς ναυσιβάσις τῶν μητέρων των.

«Ὁ Βασιλεύς, ὁ ὑπερταῦς ὅλων τῶν ἱπποτῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις ὠνομάζετο ὁ ἱππότης «ἀνευ φόβου καὶ ἀνευ μομφῆς,» οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὰς τελευταίας λέξεις, τὰς ἐποίας τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του, ὅτε ἀνεχώρει ἐκ τῆς οἰκίας του, δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὅπως μεταβῆ εἰς τὴν αὐλὴν ἄλλου τινὸς εὐπατρίδου. Ἡ γενναία καὶ φιλόστοργος ἐκεῖνη μήτηρ τῷ εἶπε, «Πέτρε, υἱέ μου, δούλευε πρῶτον τὸν Θεὸν καὶ προσεύχου εἰς Αὐτὸν πρῶτῶ καὶ ἐσπέρας. Ἔσο φιλόφρων καὶ οὐκ ἐπίρρων πρὸς πάντας. Φυλάττου ἀπὸ τοῦς κήλακας καὶ μὴ γίνῃς τοιούτος σὺ. Ἀπόφυγε τὸν φόβον, τὸ μῆκος καὶ τὸ φεῦδος, διότι εἶναι πράγματα ἀνάγια χριστιανῶν· πάντοτε δὲ περιθάλπε τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ.»

Οἱ λόγοι τῆς μητρὸς του τὸν συνώδευσαν παντοῦ εἰς τὸν μετῆπειτα βίον του, ὅτε ἠδραγάθει εἰς τὰς μάχας, καθὼς καὶ ὅταν πληγωθεῖς καὶ φλεγόμενος ὑπὸ τῆς δίψῃς ἔδωκε τὸ β-ῶρον τὸ ὅποιον εἶχον φέρει διὰ τὰ δροσίζον τὰ χεῖλη του, εἰς ἔχθρὸν πληγωμένον καὶ ἀποθηήσκοντα. Ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρικῆς ἀγάπης καὶ τῶν μητρικῶν συμβουλῶν εἶναι φυλακτῆριον κατὰ τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἔμπνευσις πρὸς καλὴν ζωὴν.

—Περίεργον φυτὸν τῆς νήσου Μαδαγασκάρ εἶναι τὸ γελιογραφικόν λεγόμενον φυτὸν, ἕκαστον φύλλον τοῦ ὁποίου φέρει ἀνθρώπινον πρόσωπον σχηματίζον γελοιοτάτους μορφαμοῦς. Τὰ πρόσωπα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τῶν ἰσθμῶν καὶ τῆς ποικιλίας τοῦ χρωματισμοῦ καὶ τῆς στίξεως τῶν φύλλων.

—Βιομηχανοὶ τῆς ἐγκρατῆς ἔπεισε φίλον του τινα οἰνοπότην νὰ λάβῃ ὄρκον ἐγκρατείας ἐπὶ ἓν ἔτος. «Ὁ φίλος του, ὅστις ἦτο αὐτῆς, ἀπὸ περιέργειαν ἔκαμε τὸ πείραμα καὶ ἐτήρησε πιστῶς τὸν ὄρκον του μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ὅτε εὐρέθη τὸσον εὐχарιστημένος ἐκ τῆς βελτιώσεως τῆς ὑγείας του καθὼς καὶ τῶν οἰκονομικῶν του, ὥστε ἠθέλησε νὰ ἐγγραφῆ μέλος διὰ βίου τῆς Ἐταιρίας τῆς Ἐγκρατείας. Παρήλθε καιρὸς ἀρκετὸς καὶ ἡ εὐημερία τοῦ ναύτου δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Μίαν ἡμέραν ἐπέστραφεν εἰς τὸ χωρίον του, μετὰ μακρῶν ταξείδιον, ἔχων εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸν μισθὸν του

ὅλον. Καθ' ὁδὸν συνήντησε τὸν οἰνοπότην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ καπηλεῖον εἶχε χάσει τὴν ὑγείαν του καὶ τὰ χρήματά του ἄλλοτε.

«Ἐ. φίλε,» τῷ λέγει ὁ οἰνοπότης «Πῶς πηγαίνεις ἀφ' ὅτου ἔγειναις ἐγκρατῆς;»

«Ἀρκετὰ καλὰ,» ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, «ταῦτο μόνον, ὅτι ἔχω ἓνα ἐξόγκωμα εἰς τὸν δεξιὸν μου μηρὸν, σκληρὸν ὡς πέτρα.»

«Ἄ! Καὶ τί περιμένεις, ἀφοῦ δὲν πίνεις ἄλλο παρὰ νερόν; Ἐνοεῖται ὅτι θὰ πάθῃς τοιαῦτα πράγματα.»

«Νομίζεις ὅτι αὐτὸ εἶναι;»

«Βεβαίως! Θέλεις νὰ με ἀκούσης; Πάυσε τὸ νερὸν καὶ ἄρχισε νὰ πίνῃς ὀλίγον κρασί, ὀλίγον οἶνονπνευμα καθημέραν καὶ θὰ ἴδῃς πῶσον γρήγορα θὰ ἐξαλειφθῇ τὸ ἐξόγκωμα!»

«Ἄλλὰ τί νὰ κάμω τώρα, ἀφοῦ ἀνανέωσα τὸν ὄρκον μου διὰ βίου!» εἶπεν ὁ ναύτης.

«Τότε λοιπὸν θὰ ἴδῃς ὅτι ἔχει μόνον τὸ ἐξόγκωμα τοῦτο δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ, ἀλλὰ πεθανὸν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θὰ σοῦ παρουσιασθῇ ὁμοῖον.»

«Ἐξοχμαί!» ἀνεφώνησεν ὁ ναύτης ἐκβάλλων ἀπὸ τοῦ θυλάκιόν του σακκοῦλαν ἀργυρῶν νομισμάτων. «Ἰδοῦ, φίλε μου, τὸ ἐξόγκωμα μου! Εἶθε ἐντὸς ὀλίγου διὰ τῆς ἐγκρατείας νὰ ἀποκτῆσω καὶ δεῦτερον! Χαῖρε!»

—Εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι τὰ ἄνθη εἰς τὸν πολιτικὸν κύκλον ἀνοίγουν καὶ κλείουν τακτικῶς εἰς τὴν ἕραν των, ὅπως διόλου ἀνεξαρτήτως τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ βοτανικὸς Σήμεν παρατήρησεν ὅτι ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς μεγαλειτέρας ἡμέρας τοῦ πολιτικοῦ θέρους, ἔσαν ὁ ἡλῖος δὲν δύνῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, τὰ ἄνθη ἐκλείουν τακτικῶς μεταξὺ τῶν ἑξ καὶ ἑπτὰ, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἄνθη τῆς εὐκράτου ζώνης.

—Εἰς ἐπιστημονικὸν τινα σύλλογον τῆς Γαλλίας συνεζητεῖτο ποῖαν γλῶσσαν θὰ ὠμίλει ἐκ φύσεως παιδίον, τὸ ὅποιον δὲν ἐδιδάχθη καμιάν. «Ὅλαι αἱ γνῶμαι ἦσαν διαφορετικαί, ὥστε ἔπρεπε νὰ γείνη πείραμα, τὸ ὅποιον νὰ ἀποδείξῃ ποῖα ἦτον ἡ ὀρθή. Πρὸς τοῦτο ἐπρομηθεύθησαν δύο βρέφη καὶ τὰ ἔθεσαν ὑπὸ τὴν φροντίδα τροφῶν κωφαλάου, ἥτις ἔχει μόνην εἰς μικρὸν τι ὑποστατικὸν εἰς μίαν τῶν Ἄλπειων τῆς Ἐλβετίας. Μετὰ ἑξ ἔτη ἐφέρθη ἡ γυνὴ μετὰ τὰ παιδιά ἐνώπιον τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον μετὰ ἀκραν ἀνομομονησίαν νὰ ἀκούσουν ποῖαν γλῶσσαν ἤθελεν προφέρει τὰ παιδιά. Ἄλλ' ἰδοῦ! ὅτε λέξιν ἐγνώριζον καμιὰς γλώσσης, ἀλλ' ἀπεμιμῶντο κάλλιστα τὸ βέλασμα τῶν προβάτων, τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος καὶ τὸ κακκῆσιμα τῆς ὄρνιθος!»

ΓΕΡΟΥΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐν τῇ Ἐπιστολῇ του πῶς ὀρίζει τὴν θρησκείαν, τὴν καθαρὰν καὶ ἀμίαντον;»

2) Ποῖα εἶναι ἡ ἀπόκρισις τοῦ Παύλου, μνημονευομένη εἰς τὴν Πράξει τῶν Ἀποστόλων, ὅτε ὁ δεσμοφύλαξ ἐν Φιλιπποῖς τὸν ἠρώτησε, «Τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ σωθῶ;»

3) Εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον τί ἀναγνώσκωμεν ὅτι ὁ Πέτρος ἀπεκρίθη εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτινες κατανογόντες ὑπὸ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἠρώτησαν, «Τί νὰ κάμωμεν ἄνδρες ἀδελφοί;»